

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαί 19

- Πρέπει να διαβάζουν τα παιδιά το καλοκαίρι ;
- Βεβαίωτατα ! και ποίαν εποχήν δεν πρέπει να δια-εάζη ο άνθρωπος ;
- Αλλά τί εννοείτε να διαβάζουν, τα μαθήματά των ;
- Α, όχι ! δεν είπαμε αυτό ; πρέπει να κάμνουν δια-κοπήν, και μάλιστα οι έπιμελείς και προδιβασμένοι.
- Αλλά τότε τί πρέπει να διαβάζουν ;
- Υπάρχουν και άλλα βιβλία, επίσης διδακτικά, επίσης μορφωτικά, αλλά τα όποια έχουν το πλεονέκτημα να είνε ευχάριστα και διασκεδαστικά.
- Και υπάρχουν εις την γλώσσαν μας τοιαύτα βιβλία ;
- Πολλά όχι βέβαια ; αλλά εγώ γνωρίζω εν τώ όποϊον εμπορεί να τα αναπληρώση δια.
- Και ποίον είνε αυτό ;
- Έρωτας σαν να σ' εφέραμεν από την Κίνα ! Λη-σμονείς, αδελφέ, την « Διαπλάσιν τών Παιδών » τό μονα-δικόν εις την γλώσσαν μας περιοδικόν διά παιδιά ;
- Ω, καλά λές ! . . .
- Βέβαια ! την « Διαπλάσιν τών Παιδών ». Και τί δεν περιέχουν οι τόμοι της : εικόνες πλήθος, μυθιστορή-ματα ήθικώτατα και τερπνότατα, διηγήματα ποικίλα, δράματα, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα, μύθους, αλληγορίας, περιγραφάς, επιστημονικά κρηρα εϋ-ληπτα και με χάριν γραμμένα, βιογραφίας μεγάλων άν-δρών, παιδικά πνευματα, παντοειδή αινίγματα, παιγι-δια και άλλα χίλια δύο. Περιέργον μου φαίνεται πως εως τώρα δεν τους ήγόρασες διά τα παιδιά σου.
- Έχεις δικαίον, πρέπει να τους αγοράσω τους τόμους της « Διαπλάσεως » διά τα παιδιά μου και διά τα άνε-ψακία μου.
- Ότι πρέπει να τους αγοράσης δεν υπάρχει άμφιβο-λία ; σου συνιστώ μόνον να μη αναβάλης ούδέ στιγμήν, άν θέλης να τους πάρης φθηνά. Ίδου τί λέγει ή είδο-ποίησις του έκδότου : διάβασέ την και σπέυσε να έπωφε-ληθής της εύκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται από σήμερα εις τους γονείς τους επιθυμούντας την διά της αναγωγέσεως ήθικών και τερπνών βιβλίων μόρφωσιν τών τέκνων των.

Η Διεύθυνσις της « Διαπλάσεως τών Παιδών » σχη-ματίασα πλήρησ σειράσ τών ήδη έκδοθέντων 24 τόμων της Α' περιόδου (1879—1893) του περιοδικού τούτου, προσφέρει εις τώ κοινόν τους πλεονάζοντας τόμους εις τιμήν καταπληκτικώς εϋνήνην, ήτοι προς δραχμήν 1 τώ τόμον, άντι της συνήθους αύτών τιμής τών δραχμών 2,50.

Οι πλεονάζοντες και προς μίαν δραχμήν έκαστος παρ-εχόμενοι είνε οι εξής 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Οι εκ της άνω σειράσ εξαιρούμενοι πέντε τόμοι είνε σχεδόν εξηνητημένοι, πωλούνται δε τα όλίγιστα εύριστά-μενα αντίτυπα του 1^{ου}, 3^{ου} και 13^{ου} τόμου προς δρ. 2,50 έκαστον, του 10^{ου} δρ. 4 και του 2^{ου} δρ. 10.

Και εκ τών 19 δε τόμων της δραχμής οι βαθμηδόν εξαντλούμενοι θα υπερτιμηθώσι πάλιν ; ώστε οι θέλοντες να έπωφεληθώσι της εύκαιρίας πρέπει να σπέυσωσιν.

Έκατος τόμος της « Διαπλάσεως τών Παιδών », κοσμεϊται δι' 100 εως 130 εικόνων είνε άνεξάρτητος τών άλλων τόμων και άποτελεϊ άυτοτελές βιβλίον.

Έν τοϊς τόμοις της « Διαπλάσεως » έκτός της άλλης ποικίλης εξόχως επαγωγού, μορφωτικής και διδακτικής ύλης, έμπεριέχονται και τα εξής ήθικώτατα μυθιστορή-ματα, τα πλείστα τών όποϊων ως κύρος της φιλολογικής αύτών αξίας και της μορφωτικής αύτών δυνάμεως φέρουσι την βράβευσιν αύτών από της Γαλλικής Ακαδημίας :

- Ο Άνοιχτόκαρδος, εν τώ 6^ω τόμω. — Οι τρεις μικροί Σωματοφύλακες, εν τώ 7^ω και 8^ω.
- Ο Βράχος τών γλάρων, εν τώ 9^ω.
- Ο Μικρός ήρωσ, εν τώ 10^ω.
- Η Κόρη του Γεροθωμά, εν τώ 11^ω.
- Ο Ίωάννης Καστί-ρας, εν τώ 12^ω, 13^ω και 14^ω.
- Τό Κερβάνιον εν τώ 13^ω και 14^ω.
- Αι Διετείς διακοπαί, εν τώ 15^ω και 16^ω.
- Ο Πλοίαρχος, εν τώ 17^ω και 18^ω.
- Η Γυ-φτοπούλα, εν τώ 19^ω και 20^ω.
- Η Άδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου, εν τώ 20^ω.
- Οι Καλοί άνθρωποι εν τώ 21^ω.
- Ο Μικρός λόρδος, εν τώ 22^ω.
- Ο Κληρονόμος του Ροβινσώνας, εν τώ 23^ω και 24^ω.

Άνάγνωσμα τοιούτον εις τόσον μικράν τιμήν προσφε-ρόμενον είνε τυχηρόν άπόκτημα διά τους ενδιαφερομένους ύπερ της μορφώσεως τών τέκνων των γονείς.

Οι εν ταϊς επαρχίαϊς δέον να προσθέτωσιν εις την τι-μήν έκάστου τόμου και λεπτά 10 διά ταχυδρομικά τέλη. Οι δε εν τώ έξωτερικώ πέμπουσιν εις χρυσόν τώ αντίτιμον, δεν προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

Ποσά μικρότερα τών 5 φράγκων, εκ του έξωτερικού, είνε δεκτά και εις γραμματόσημον.

Αι παραγγελίαϊ απευθύνονται, μετά του αντίτιμου, δι' επιστολής συστημένησ κατ' εϋθειαν

Πρός τόν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον

έκδόστη της « Διαπλάσεως τών Παιδών »

Πλατεία Όμοιοίας, αριθ. 10 της οδού Δώρου

Εις Αθήνας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τώ κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθεϊ παρασχόν εις την γύραν ήμωσ ύπηρεσίασ και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τοις παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι λεπ. 10.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Αθήναις
Πλατεία Όμοιοίας, αριθ. 10 της οδού Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1^{ος}.— 21

Έν Αθήναις, την 9' Ιουλίου 1894

Έτος 16^{ον}.—Αριθ. 21

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

μου αναγνωσται, όταν εισθε ασθενείσ, μητέρα, αδελφήν να τα περιποιηθής, να κάθηται πλησίον της κλίνης των, να εκτελή, να προλαμβάνη πάσαν επι-θυμίαν των.

Ουδείς προσπαθεϊ να καταστήση με γλυκέϊς λόγους όλιγώτερον πικρόν τώ ποτόν τώ όποϊον μέλλει να τα ιατρεύση.

Δεν φέρονται με σκληρότητα προς αυτά, πολλάκις δε άγαθή τις νοσοκόμος φθιρρίζει εις τώ ούσ των λόγους ενθαρ-ρυντικούς.

— Πιέ, παιδί μου, προς χάριν της μητρός σου, ή όποια θα ευχαριστηθής τόσον να σε ιδής να γιάνης.

Αλλ' οι λόγοι ούτοι δεν ισοδυνα-μούν προς τα φιλήματα, προς τας θαι-πείας, τας όποίας λαμβάνετε σεϊς, ευ-τυχή παιδία, και εις την μικροτέραν κακοδιαθεσίαν σας.
Έστε ευγνώμονα λοιπόν προς τους

γονείς σας, τους τόσον καλούς και φιλο-στόργους και προς τόν Θεόν όστις σας τους έδωκε. Συλλογιζόμενοι δε ότι άλλα παιδία εύρίσκονται εις κλίνην νοσοκο-μείου, υποφέρετε με περισσοτέραν γεν-ναιότητα τα δυστυχήματα, τα όποια σας στέλλει ο Θεός.

Είνε πέμπτη. Ο πατήρ του Ίωάν-νου Αδρακτά άφηκε την εργασίαν του και ήλθε να ιδής τόν ασθενή υίόν του. Τό δυστυχές παιδίον είνε πολύ ά-δύνατον φλογερά δίψα το καταδιβρώ-σαι από καιρού εις καιρόν βρέχει τα ξηρανθέντα χείλη του εις δοχείον, τώ όποϊον είνε επί μικράσ τραπέζης, πλη-σίον της κλίνης του.

Λάμψης χαράσ εφώτισε τώ πρόσωπόν του ότε ανεγνώρισε τόν πατέρα του.

— Πώς πής σήμερα, παιδί μου ; ή-ρώτησεν ο Αδρακτάς.

— Δεν είμαι καλά ; διόλου καλά νοιώθω πως θ' άποθάνω.

— Ν' άποθάνης, παιδί μου ; εϊπεν ο εργάτης, τόν όποϊον αι λέξεις αύται ε-πλήξαν βαρέως εις την καρδίαν, αλλ' ό-στις προσποιεϊται ήσυχίαν την όποιαν φεβ ! δεν έχει ν' άποθάνης ! ή νοσοκό-μος μου εϊπε πως είσαι καλλίτερα, πολύ καλλίτερα !

— Θ' άποθάνω, τώ νοιώθω, επανέ-λαβε τώ παιδίον αλλά πριν άποθάνω πρέπει να σου εξομολογηθώ κάτι.

— Να μου εξομολογηθής ;

— Ναί, λέγουν πως εξομολογημένη άμαρτία δεν είνε πλέον άμαρτία.

— Τι τρέχει, παιδί μου ;

— Από τότε που είμαι εδω, αυτό μο-νάχα συλλογιζόμεναι όλην την ήμέρα αυτό έρχεται εις τόν νούν μου την νύ-κτα αυτό βλέπω 'ς τόνειρό μου.

Ήσυχασε, παιδί μου, εϊπεν ο πατήρ, βλέπων τώ τέκνον του εξαπτόμενον ό-λονέν, και τας παρείας του γινομένησ έρυθράσ από τόν πυρετόν.

— Να ήσυχάσω ! αφού έχω τόσο βά-ρος εις την συνείδησί μου !

— Βάρος ;

— Ναί, έκαμα μίαν άμαρτία . . . ε-κλεψα !

— Σύ, εκλεψες ;

— Ναί, εκλεψα.

— Έκλεψες ! εϊπεν ο πατήρ βαρύ-θυμος. Ποιός να το έπίστευε ! . . . Τέ-λος πάντων' ως ιδούμε πως εϊμπορούμε να διορθώσωμε τώ πράγμα. Πές μου τώ ποσόν . . .

— Τό ποσόν ; . . .

— Ναί, τώ ποσόν που εκλεψες . . . Θεέ μου, ποιός να το έπίστευε αυτό τώ πράγμα !

— Τό ποσόν που, εκλεψα ! Σου έ-πέρασε από τόν νούν, πατέρα, διτι ο υίός σου εκλεψε χρήματα από κάποιον ; όχι, δεν εκλεψα χρήματα. Έκλεψα όμως κάτι άλλο, επήρα κάτι που δεν ήταν ιδικό μου.

— Μά τί λοιπόν ;

— Πλησίασε και άκουσε :

« Είνε τώρα ένας ή δύο μήνες, δεν ήξεύρω καλά' ήτο ή παραμονή της ή-μέρας που έπεσα άρρωστος' είχαμε δια-γωνισμό άριθμητικής εις τώ σχολείον. Ήτο ένα πρόβλημα . . . δεν εϊξεύρω πλέον τι, άν και τώ έκαμα και τώ ξανά-καμα έκάτ' φοράσ από την ήμέραν εκεί-νη, αλλά ήτο ένα πρόβλημα δύσκολο' εις τώ πλάγι μου έκάθητο ο Άνδρέας Στεφάνου, ξέρεϊς, τώ μικρό εκείνο παιδί που είνε πάντοτε πρώτος εις τα μαθη-ματικά.

— Και λοιπόν ;

— Δεν ήμπορούσα να υποφέρω να είνε πάντα πρώτος μου είχες υποσχε-θής, άν ήμουν εγώ πρώτος, να μου κά-μης ένα δώρο' να μου αγοράσης ένα σουγιά . . .

— Αϊ, ήλθες πρώτος, και σου αγό-ρασα τώ σουγιά . . .

— Τάκλεψα και τα δύο, και τώ σου-γιά και τώ βραβεϊο, εϊπεν ο Ίωάννης βα-θέως στεναζών.

Μετά μικράν δὲ παύσιν ἐξηκολούθησε· — "Ἐβαλα ὅλα τὰ δυνατά μου νὰ λύσω τὸ πρόβλημα" δὲν τὸ κατόρθωσα ὅμως· ἐγέμισε τὸ τετράδιόν μου μὲ ἀριθμούς· τίποτε· τότε εἰς τὸ διάλειμμα, τὸ μεσημέρι...

— Τί ἔκαμες ; — Ἐπῆρα εἰς τὸ διάδρομο χωρὶς νὰ με ἰδῆ κανεὶς· ἐμβῆκα εἰς τὸ διευθυτήριο ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ...

— Καί ; — Καὶ ἐπῆρα τὸ φύλλον τοῦ χαρτίου ὅπου ὁ Ἀνδρέας εἶχε κάμῃ τὸ διαγωνισμό τοῦ.

— Καὶ τὸν ἀντέγραψες ; — Μονάχα αὐτό ; — Ἀλλὰ καὶ τί ἀκόμη ; — Δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ τί ἔκαμα· τόσο καλὸν εἶνε.

— Τότε μὴ το λέγῃς, παιδί μου, εἶπεν ὁ πατήρ, ἐπιθυμῶν ν' ἀπαλλάξῃ τὸν υἱὸν του ἀπὸ τὴν ὀδυνηρὰν ἐξομολόγησιν, εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκειτο.

— Ὄ, ναί, πρέπει νὰ το εἰπῶ, εἶπε μὲ τόνον τὸ παιδίον· δὲν θέλω νὰ ὑπάγω ἔσθ' ἄλλον κόσμον μὲ τέτοιο βάρος εἰς τὴν ψυχὴ μου.

— Καὶ τί ἔκαμες, παιδί μου ; — Ἐκαμα ἔγκλημα· καὶ πρέπει νὰ ἰδοῦμεν ἂν εἰμπορῶ ἢ νὰ το διορθώσω ἀκόμη. Δὲν φθάνει που ἀντέγραψα τὸν διαγωνισμό τοῦ Ἀνδρέα· ἀλλάξα τὸς ἀριθμούς εἰς τὸ τετράδιόν του, καὶ εἰς δύο μέρη τὰ μηδενικά τὰ ἔκαμα ὥστε...

— Πραγματικῶς δὲν εἶνε καλὸ αὐτὸ που ἔκαμες. — Δὲν εἶνε καλόν ! Εἶπέ πως εἶνε πολὺ κακόν. Ἴσως τοῦ Ἀνδρέα ὁ πατήρας τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ καί, ὅπως σὺ μοῦ ὑπεσχέθης τὸν σουγιά, ἂν ἤρχετο πρῶτος. Ἀλλὰ δὲν ἦλθε· καὶ οἱ γονεῖς του ἀντὶ νὰ τον ἐπαινεύσουν θὰ τον ἐπέπληξαν...

— Καλὰ, παιδί μου... ὅταν γίνῃς καλὰ. — Νὰ γιάνω ! δὲν θὰ γιάνω ποτέ· σοῦ το εἶπα· θ' ἀποθάνω. Δι' αὐτὸ θέλω νὰ διορθώσω, ὅσον εἰμπορῶ, τὸ κακόν που ἔκαμα. Τὸ σουγιά πού μου ἔδωκες νὰ τον δώσης τοῦ Ἀνδρέα καὶ νὰ του εἰπῆς καὶ ὅσα σου εἶπα.

— Καλὰ, τὸν σουγιά θὰ τον δώσω ὡς ἐνθύμησιν δίκῃ σου, ἀλλὰ τί ἀνάγκη νὰ του εἰπῶ ; — Ναί, εἶνε ἀνάγκη· πρέπει οἱ γονεῖς σου, οἱ διδάσκαλοι, οἱ συμμαθηταί μας, ὅλοι νὰ μάθουν ὅτι αὐτὸς ἤξιζε νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖο καὶ δὲν τὸ ἐπῆρε διότι ἕνας κλέπτης τοῦ τὸ ἀρπάξε.

— Ὅ, κάμω ὅ, τι θέλεις, εἶπεν ὁ πατήρ, ἀλλὰ δὸς μου τὴν ὑπόσχεσιν πως δὲν θὰ συλλογισθῆς πλεῖα αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. — Τώρα που θὰ διορθωθῇ τὸ σφάλ-

μα μου, θὰ το συλλογίζωμαι ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν θὰ λυποῦμαι πλέον τόσον· ἀλλὰ σὺ, πατέρα, εἶπεν ἐναγκαλιζόμενος τὸν πατέρα του, σὺ μὲ συγχωρεῖς ; ... — Παιδί μου ! εἶπεν ὁ ἐργάτης.

— Σὺ που εἶσαι τόσο τίμιος, τόσο καλὸς νὰ συλλογίζεσαι πῶς ἔχεις ἕνα υἱὸν που ἔκαμε τέτοιο πρᾶγμα... Δύο φλογερά δάκρυα τοῦ πατρὸς ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ παιδίου.

— Καὶ ὁ Θεὸς θὰ με συγχωρήσῃ, λέγεις ; — Καὶ ὁ Θεὸς πατέρας εἶνε, παιδί μου, εἶπεν ὁ ἐργάτης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κώδων ἀνῆγγειλεν εἰς τοὺς γονεῖς ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἐπισκέψεως ἐτελείωσεν. Ὁ Ἀδραντᾶς ἐφίλησε καὶ πάλιν τὸν μικρὸν ἀσθενῆ καὶ ἐξῆλθε, περίλυπος μέχρι δακρύων, συλλογίζόμενος ἂν ἐμελλε νὰ ἐπανίδῃ τὸ τέκνον του. Ἡ ἔξαψις μὲ τὴν ὁποῖαν ὠμίλει, αἱ σφοδραὶ τύψεις τοῦ συνειδή-

τος τὰς ὁποίας τῷ ἐπροξέει το σφάλμα του, ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν σημεῖα ὅτι μετ' ὀλίγον ἐμελλε ν' ἀφήσῃ τὸν κόσμον ; ... Τὸ παιδίον ἦτο πολὺ ἀσθενὲς πρᾶγματι, τόσο ἀσθενὲς ὥστε ἡ νοσοκόμος ἢ ἐποπτεύουσα τὴν αἰθουσαν, δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ διακόψῃ τὴν μακρὰν μετὰ τοῦ πατρὸς του συνδιάλεξιν, συλλογίζομένη ὅτι ἀφ' οὗ ἦτο ἐτοιμοθάνατον θὰ ἦτο σκληρότης νὰ το στερήσῃ καὶ τὴν τελευταίαν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ κόσμου εὐχαρίστησιν.

Ἐν τούτοις τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξομολογήσεως ἐκείνης ὑπῆρξεν ὅλως διόλου διαφορετικόν. Τὸ βάρος τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν συνείδησίν του ἐτάραττε τὸ δυστυχὲς παιδίον καὶ διετήρει εἰς αὐτὸ τὸν πυρετόν. Μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν ἀνεκουφίσθη, τὸ πνεῦμά του ἡσύχασε, ἡ τοιαύτη δὲ ἡσυχία ἐπέδρασε καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος.

Τὴν ἐπαύριον ὁ ἰατρὸς ἐξεπλάγη παρατηρήσας ἐπαισητὴν βελτίωσιν εἰς τὸν ἀσθενῆ, τὴν δ' ἐπομένην κυριακὴν ὁ πατήρ του ὅστις δὲν ἤλπιζε κἂν νὰ εὕρῃ τὸ τέκνον του ζῶν ἔμαθε μετὰ χαρᾶς ὅτι ἦτο ἐκτὸς κινδύνου.

Μετὰ τινὰς ἑβδομάδας ὁ Ἰωάννης ἐδίδεν ἰδιοχείρως τὸν σουγιά του εἰς τὸν Ἀνδρέα, τὰ δὲ δύο παιδία συνέδεσαν στερεὰν φιλίαν, ἧτις θὰ τα συνδέῃ ἀρήκτως καὶ ὅταν γίνουν ἄνδρες.

Σοφία Δημοῦ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΤΑΓΩΝΩΝ

— Γιαγιά θὰ μας εἰπῆς ἕνα παραμῦθι ἀπὸ κείνα τὰ εὐμορφα παραμῦθια που ξεύρεις ; ἔλεγεν ἡ μικρὰ Θεανὼ εἰς τὴν γραῖαν μάμμην της.

— Ἐὰν εἴσθε φρόνιμα καὶ μελετήσετε τὰ μαθήματά σας, βέβαια θὰ σας εἰπω τὰ ἐσπέρως ἢ μάμμη, ἀφοῦ ἐβεβαίωθῃ ὅτι ὅλα ἦσαν καλά, προσεκάλεσε τὴν ἐγγονάκιάν της μετὰ τὸ δεῖπνόν γύρω τῆς τραπέζης.

Ἡ Θεανὼ ὡς μεγαλειτέρα ἐπλευρομένη δαντέλλαν της, ἢ Ἀντιόπη ἐκάλει τὴν πλησίον τῆς μητρός της ἦτις κατέθετο τὸν ἐσπέρως εἰς τὸ φῶς, οἱ δὲ δύο δίδυμοι ἀδελφοὶ Πέτρος καὶ Παῦλος οἱ μικρότεροι ἐσταύρωσαν τὰ χεράκια τους καὶ ἐκύτταζαν καλὰ τὴν μάμμην εἰς τὸ στόμα.

— Λοιπὸν, ἀρχὴ τοῦ παραμυθίου καὶ καλησπέρα σας, εἶπεν ἡ Ἀντιόπη.

— Μίαν φορὰν, ἤρχισε λέγουσα ἡ μάμμη, εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἀφρικῆς ἐστὶν ἕνα βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος συνηθίζετο πολεμεῖν μετὰ τὸν βασιλεῆα μίαν γειτονικῆς χώρας. Τέλος τὸν συνέλαβεν αἰχμάλωτον καὶ μὴ θέλων νὰ τον βλεπῇ ἰσχυρόν, ἀλλ' οὔτε καὶ αἰχμάλωτον ἐπέταξε νὰ τον θανατώσῃ. Τὴν ὥραν αὐτὴν εἶδε νὰ διέρχεται κίτρινος καὶ ἀποκαμωμένος μετὰ τῶν φυλάκων τὸν καὶ τὸν ἐλυπήθη. Γονυπετεῖ λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του καὶ ζητεῖ τὴν χάριν τοῦ καταδίκου. Ὁ βασιλεὺς ἐλάτρευε τὸν υἱὸν του, διότι μόνον αὐτὸν εἶχε, καὶ συγκινηθεὶς ὅταν τον εἶδε κλαίοντά καὶ παρακαλοῦντα ἐστράφη πρὸς τὸν κατάδικον καὶ τῷ εἶπε :

— Ὑπαγε, εἶσαι ἐλεύθερος ὁ υἱὸς μου θέλει νὰ ζήσῃς, ἀνάλαβε τὸν θρόνον σου καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἄς παύσῃς μετὰ τὰς μάχας πᾶσα ἔχθρα. Τότε ἐκείνος μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια ἠὺχαρίστη τὸν βασιλεῆα ὅστις εἰς μίαν στιγμὴν ἀπέδιδε τὸν θρόνον καὶ τὴν ζωὴν.

Ὁ Ἰσμαὴλ ἐβλεπεν ἀκίνητος μὲ μισοκίνητα δάκρυα, καὶ μέσα βαθεῖα τὴν καρδίαν του ἠσθάνετο μεγάλην χαρὰν διὰ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμε.

Τότε ἕνας ἄγγελος ἐπλησίασε τὸ παιδίον καὶ τῷ εἶπε :

— Ἀφῆσέ με νὰ λάβω ἀπὸ τὴν παραίτησίν σου τὸν ὑγρὸν αὐτὸν μαργαρίτην, καὶ τὸν θέσω εἰς τὸ χρυσοῦν τοῦτο δοχεῖόν σου καὶ νὰ τον φέρω εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πατριάρχου τοῦ Βασιλείου.

— Ἐὰν εἶσθε φρόνιμα καὶ μελετήσετε τὰ μαθήματά σας, βέβαια θὰ σας εἰπω τὰ ἐσπέρως ἢ μάμμη, ἀφοῦ ἐβεβαίωθῃ ὅτι ὅλα ἦσαν καλά, προσεκάλεσε τὴν ἐγγονάκιάν της μετὰ τὸ δεῖπνόν γύρω τῆς τραπέζης.

Ἡ Θεανὼ ὡς μεγαλειτέρα ἐπλευρομένη δαντέλλαν της, ἢ Ἀντιόπη ἐκάλει τὴν πλησίον τῆς μητρός της ἦτις κατέθετο τὸν ἐσπέρως εἰς τὸ φῶς, οἱ δὲ δύο δίδυμοι ἀδελφοὶ Πέτρος καὶ Παῦλος οἱ μικρότεροι ἐσταύρωσαν τὰ χεράκια τους καὶ ἐκύτταζαν καλὰ τὴν μάμμην εἰς τὸ στόμα.

— Λοιπὸν, ἀρχὴ τοῦ παραμυθίου καὶ καλησπέρα σας, εἶπεν ἡ Ἀντιόπη.

— Μίαν φορὰν, ἤρχισε λέγουσα ἡ μάμμη, εἰς ἕνα μέρος τῆς Ἀφρικῆς ἐστὶν ἕνα βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος συνηθίζετο πολεμεῖν μετὰ τὸν βασιλεῆα μίαν γειτονικῆς χώρας. Τέλος τὸν συνέλαβεν αἰχμάλωτον καὶ μὴ θέλων νὰ τον βλεπῇ ἰσχυρόν, ἀλλ' οὔτε καὶ αἰχμάλωτον ἐπέταξε νὰ τον θανατώσῃ. Τὴν ὥραν αὐτὴν εἶδε νὰ διέρχεται κίτρινος καὶ ἀποκαμωμένος μετὰ τῶν φυλάκων τὸν καὶ τὸν ἐλυπήθη. Γονυπετεῖ λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του καὶ ζητεῖ τὴν χάριν τοῦ καταδίκου. Ὁ βασιλεὺς ἐλάτρευε τὸν υἱὸν του, διότι μόνον αὐτὸν εἶχε, καὶ συγκινηθεὶς ὅταν τον εἶδε κλαίοντά καὶ παρακαλοῦντα ἐστράφη πρὸς τὸν κατάδικον καὶ τῷ εἶπε :

— Ὑπαγε, εἶσαι ἐλεύθερος ὁ υἱὸς μου θέλει νὰ ζήσῃς, ἀνάλαβε τὸν θρόνον σου καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἄς παύσῃς μετὰ τὰς μάχας πᾶσα ἔχθρα. Τότε ἐκείνος μετὰ τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια ἠὺχαρίστη τὸν βασιλεῆα ὅστις εἰς μίαν στιγμὴν ἀπέδιδε τὸν θρόνον καὶ τὴν ζωὴν.

Ὁ Ἰσμαὴλ ἐβλεπεν ἀκίνητος μὲ μισοκίνητα δάκρυα, καὶ μέσα βαθεῖα τὴν καρδίαν του ἠσθάνετο μεγάλην χαρὰν διὰ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμε.

Τότε ἕνας ἄγγελος ἐπλησίασε τὸ παιδίον καὶ τῷ εἶπε :

— Ἐλαβε τότε ὁ ἄγγελος τὸ δάκρυ ἐκεῖνο που ὠμοίαιζε σὰν σταλαγματιὰ νεροῦ καὶ ἐπέταξε πλησίον τοῦ Πλάστου.

Ἡ Πλούττιμον δάκρυ, εἶπε τότε ὁ Θεός, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ἦσαι ἔκαμες τόσο καλόν ! θὰ μείνῃς καθαρὸν ὡς τὸ κρυστάλλον καὶ δὲν θ' ἀναμιχθῆς μετὰ τὰ ἄλλα νερά, θὰ γίνῃς ἡ βασίλισσα τῶν σταγῶνων καὶ αὐταὶ θὰ σε ὑπακούωσι.

Ἡ σταγὼν ἐχάθη τότε εἰς τὸ ἄπειρον, μέσα εἰς ἕνα νέφος που διέβαινεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ὁ Ἰσμαὴλ ἐμεγάλωνεν, ἦτο παιδίον ἐπιμελέστατον, ἡγάπα νὰ ἐργάζεται, νὰ μελετᾷ τὸν ἐσυνείθισεν εἰς μίαν ζωὴν ἀσπασμένην, τακτικὴν, καὶ ποτὲ ποτὲ δὲν ἔκαμνε τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ μὴ συμφωνῇ μετὰ τὸ καθῆκόν του.

Ἀλλὰ μερικοὶ φίλοι του, πολὺ κακοὶ φίλοι τον ἠγάγκασαν μίαν φορὰν νὰ διασκεδάσῃ μαζὶ των, ἐπειδὴ δὲ ἤξευραν τὸν τακτικὸν βίον του, κατώρθωσαν νὰ τον κάμουν νὰ πῆ κρᾶσι πολὺ. Φαντασθε λοιπὸν τί ἐγένετο ! Καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἑσπέρωσιν ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ παιδαγωγὸς του, ὅστις τον ἡγάπα σὰν υἱόν, ἠθέλησε νὰ τον συμβουλευθῇ πρὸς τὸν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν καταστάσαντα.

Ἡ σταγὼν ἐβλεπεν ἀκίνητος μὲ μισοκίνητα δάκρυα, καὶ μέσα βαθεῖα τὴν καρδίαν του ἠσθάνετο μεγάλην χαρὰν διὰ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμε.

Τότε ἕνας ἄγγελος ἐπλησίασε τὸ παιδίον καὶ τῷ εἶπε :

— Ἀφῆσέ με νὰ λάβω ἀπὸ τὴν παραίτησίν σου τὸν ὑγρὸν αὐτὸν μαργαρίτην, καὶ τὸν θέσω εἰς τὸ χρυσοῦν τοῦτο δοχεῖόν σου καὶ νὰ τον φέρω εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πατριάρχου τοῦ Βασιλείου.

Ἡ Πλούττιμον δάκρυ, εἶπε τότε ὁ Θεός, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ἦσαι ἔκαμες τόσο καλόν ! θὰ μείνῃς καθαρὸν ὡς τὸ κρυστάλλον καὶ δὲν θ' ἀναμιχθῆς μετὰ τὰ ἄλλα νερά, θὰ γίνῃς ἡ βασίλισσα τῶν σταγῶνων καὶ αὐταὶ θὰ σε ὑπακούωσι.

Ἡ σταγὼν ἐχάθη τότε εἰς τὸ ἄπειρον, μέσα εἰς ἕνα νέφος που διέβαινεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

Ὁ Ἰσμαὴλ ἐμεγάλωνεν, ἦτο παιδίον ἐπιμελέστατον, ἡγάπα νὰ ἐργάζεται, νὰ μελετᾷ τὸν ἐσυνείθισεν εἰς μίαν ζωὴν ἀσπασμένην, τακτικὴν, καὶ ποτὲ ποτὲ δὲν ἔκαμνε τίποτε τὸ ὁποῖον νὰ μὴ συμφωνῇ μετὰ τὸ καθῆκόν του.

Ἀλλὰ μερικοὶ φίλοι του, πολὺ κακοὶ φίλοι τον ἠγάγκασαν μίαν φορὰν νὰ διασκεδάσῃ μαζὶ των, ἐπειδὴ δὲ ἤξευραν τὸν τακτικὸν βίον του, κατώρθωσαν νὰ τον κάμουν νὰ πῆ κρᾶσι πολὺ. Φαντασθε λοιπὸν τί ἐγένετο ! Καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἑσπέρωσιν ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ παιδαγωγὸς του, ὅστις τον ἡγάπα σὰν υἱόν, ἠθέλησε νὰ τον συμβουλευθῇ πρὸς τὸν ἐπὶ τὸν οὐρανὸν καταστάσαντα.

Ἡ σταγὼν ἐβλεπεν ἀκίνητος μὲ μισοκίνητα δάκρυα, καὶ μέσα βαθεῖα τὴν καρδίαν του ἠσθάνετο μεγάλην χαρὰν διὰ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμε.

Τότε ἕνας ἄγγελος ἐπλησίασε τὸ παιδίον καὶ τῷ εἶπε :

— Ἀφῆσέ με νὰ λάβω ἀπὸ τὴν παραίτησίν σου τὸν ὑγρὸν αὐτὸν μαργαρίτην, καὶ τὸν θέσω εἰς τὸ χρυσοῦν τοῦτο δοχεῖόν σου καὶ νὰ τον φέρω εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πατριάρχου τοῦ Βασιλείου.

Ἡ Πλούττιμον δάκρυ, εἶπε τότε ὁ Θεός, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ἦσαι ἔκαμες τόσο καλόν ! θὰ μείνῃς καθαρὸν ὡς τὸ κρυστάλλον καὶ δὲν θ' ἀναμιχθῆς μετὰ τὰ ἄλλα νερά, θὰ γίνῃς ἡ βασίλισσα τῶν σταγῶνων καὶ αὐταὶ θὰ σε ὑπακούωσι.

Ἡ σταγὼν ἐχάθη τότε εἰς τὸ ἄπειρον, μέσα εἰς ἕνα νέφος που διέβαινεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν.

— Μὰ ἔκαμε στόμα καὶ μιλῶσε ἐκεῖνο τὸ δάκρυ ; ἠρώτησε μὲ ἀπορίαν ὁ μικρὸς Πέτρος.

— Σιωπῆ νὰ τελειώσῃ τὸ παραμῦθι. — Λοιπὸν, εἶπεν ἡ μάμμη μειδιῶσα, ὁ Ἰσμαὴλ ἠσύχασε καὶ ἠὺχαρίστη. Ὁ μεγαλειότερος πλοῦτος τοῦ πατρὸς του καὶ τοῦ βασιλείου ὅλου ἀπετελεῖτο ἀπὸ μεγάλα καὶ ἐκτεταμένα χωράφια σπαρμένα με σιτᾶρι. Ὅσας φορές ὁ θερισμὸς ἦτο πλούσιος, ὅλοι ἔχαιρον καὶ ἐτραγῶδουν, ἀλλὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο δὲν εἶχε βροχὴ καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ καλοῦ θερισμοῦ εἶχε χαθῆ. Ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸν Ἰσμαὴλ ἔτρεχον δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀλλὰ παντοῦ ἐβλεπον ἦλιον ὁ ὁποῖος ἐξῆρανε τὸν σῆτον. Ἐξῆρανα μίαν δροσερὰν σταγῶν νεροῦ ἔπεσεν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Ἰσμαὴλ, καὶ ἡ μυστικὴ φωνὴ τῷ ἐψιθύρισε :

— Μὲ ἀναγνωρίζεις ; Ἐγὼ εἶμαι ! Καὶ τώρα, ὡς βασίλισσα τῶν σταγῶνων τοῦ νεροῦ, θὰ προσκαλέσω τὰς ἀδελφάς μου καὶ θὰ δροσίσω τοὺς ἀγρούς σας, ἐγὼ ἡ ὁποία θέλω νὰ χαρῆς.

Μετὰ τινὰς στιγμᾶς ἕν νέφος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ καὶ βροχὴ εὐεργετικὴ ἔσωσε τὸ Κράτος ἀπὸ τὴν σιτοδείαν.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἄλλος βασιλεὺς γειτονικῆς χώρας ἐκίνησε πόλεμον κατὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰσμαὴλ. Ἀλλ' ὁ πατήρ του ἦτο πλέον γέρων καὶ ἀδύνατος. Διὰ τούτου ὁ Ἰσμαὴλ ἔγεινε ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ καὶ διήκυθη τὸν πόλεμον. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐνίκηθη καὶ συνελήθη αἰχμάλωτος. Ὁ βασιλεὺς ὅστις τον ἐνίκησε τον ἐζήλευε διὰ τὰ προτερήματά του καὶ εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τον φονεύσῃ. Εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ἰσμαὴλ ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζῆσῃ ἔπειτα ἀπὸ τὸσας συμφοράς.

Μίαν νύκτα που ἦτο πλαγιασμένος ἐπάνω εἰς τὰ ἄχυρα καὶ ἐσκέπετο τὸν πατέρα του, εἶδε ν' ἀνοίγῃ σιγὰ σιγὰ ἡ θύρα τῆς φυλακῆς, καὶ μὲ μεγάλην προφύλαξιν ἐμβῆκε μίαν γυνῆ. Ἐπλησίασε σιγὰ σιγὰ τὸν δεσμώτην καὶ ἀφοῦ τον παρετήρησε ὀλίγον μὲ συμπάθειαν, ἤρχισε νὰ λύῃ τὰ δεσμά του.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἄλλοτε εἶχε σῶσῃ ὁ Ἰσμαὴλ· ὁ δὲ νικητὴς αὐτοῦ σήμερον βασιλεὺς ἦτο σύζυγός της. ἤρχετο δὲ καὶ αὐτὴ τώρα ἐκπληροῦσα χρέος εὐγνωμοσύνης νὰ λυτρώσῃ τὸν νέον αἰχμάλωτον, ὅστις ἄλλοτε ἔσωσε τὸν πατέρα της. Πλουσιώτατα δῶρα εἶχε δώσῃ εἰς τὸν δεσμοφύλακα διὰ νὰ σιωπήσῃ. Ἀφοῦ τον ἠλευθέρωσε τῷ ἔδωκε διασκιον πλήρες τροφῶν καὶ εἰς τὴν χεῖρα βαλάντιον μὲ χρήματα· ὁ Ἰσμαὴλ τὴν ἠὺχαρίστησε θερμότερα, καὶ ἀφοῦ τὴν ἀπεχαιρέτησεν ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς χωρὶς κανεὶς νὰ τον ἐννοήσῃ ἢ νὰ τον ἐμποδίσῃ. Ὁλην τὴν νύκτα ἐβάδιζε διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπὶ ἡμέρας τινὰς ἐχόρταινε τὴν πεινὰν του μετὰ τὰ τρόφιμα τοῦ διασκιίου· ἀλλὰ ἡ δίψα ἤρχισε νὰ τον κατατρώγῃ, καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐρημὸν ἐκείνην δὲν εὐρίσκειν ὕδωρ, ἐκάθησε τέλος ἀποκαμωμένος ἐπὶ τῆς ἄμμου καὶ ἠτοιμάσθη ν' ἀποθάνῃ.

Τί με ὠφέλησεν, ἔλεγεν, ἡ ἀφοσίωσις ἐκείνης που μ' ἔσωσε ; Ἴδου τώρα ἀποθνήσκω ἀπὸ θάνατον φρικτότερον· θ' ἀποθάνω ἐδῶ μόνος καὶ ἐρημος ἐνῶ μόλις ἤλπισα τὴν εὐτυχίαν !

Ἐξῆρανα ἠσθάνθη δρόσον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἡ φωνὴ, ἡ μυστηριώδης φωνὴ τῷ ἐψιθύρισε :

Ἡ εὐσπλαγχνία τὴν ὁποῖαν ἔδειξες ἄλλοτε πρὸς ἕνα δυστυχῆ δὲν ἐπῆγε εἰς μάτην. Ἐρχομαι καὶ πάλιν νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν ζωὴν καὶ τὰς δυνάμεις· κύτταξε τριγύρω σου νὰ ἰδῆς τί θὰ κάμω δι' ἐσέ.

Ὁ Ἰσμαὴλ ἀνέλαβε θάρρος καὶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς εἶδε ν' ἀναβῆ ἐκεῖ πλησίον πηγὴ καθαροῦ καὶ δροσεροῦ ὕδατος.

Ὁ Ἰσμαὴλ ἐπίε καὶ ἐδροσίσθη καὶ ἀφοῦ ἀνέλαβεν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐφθασεν εἰς τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου του. Οἱ υπῆκοοί του, οἵτινές τον ἐλάτρευον, τὸν ἐπερίμενον ἠνυπομόνωσας, διότι μόνος αὐτὸς ἦτο ἄξιος νὰ διαδεχθῆ τὸν πατέρα του. Πρῶτος ὁ γέρων παιδαγωγὸς του ἔτρεξε καὶ τον ἐνηγκαλίσθη. Καὶ ὅταν ἡ ὥρα ἐφθασε ν' ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ πατρὸς του, αὐτὸς τῷ προσέφερε τὸ στέμμα τοῦ ἀποθανόντος.

Ἐν μέσῳ τῶν πολυτιμῶν λίθων οἵτινες ἐκόσμουν τὸ στέμμα ἔλαμπε μαργαρίτης μεγάλος ὡς λεπτοκάρυον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰσμαὴλ ἀπορῶν παρετήρησε διότι δὲν τον εἶχεν ἴδῃ ἄλλοτε. Ἀλλ' ἡ μυστικὴ φωνὴ καὶ πάλιν τον καθυσόχασε :

— Ἐγὼ εἶμαι, τὸ δάκρυ που ἔχυσες διὰ νὰ σώσης τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν ἐπανέρχομαι πρὸς σέ διὰ παντός· ἔγεινα μαργαρίτης ἐνῶ σὺ ἔγεινες βασιλεὺς· εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ σε ἐγκαταλείψω καὶ θὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ σοῦ.

πατέρα των παιδιών όστις πρό όλίγου είχεν εισέλθην εις τώ δωμάτιον και ήστατο παράμερα μειδιών εις τήν παρατήρησιν του Πέτρου.

Ο πατήρ επλησίασε τότε προς τά παιδιά και τοις ειπε :

— Μάθετε λοιπόν όλοι σας, ότι οι μύθοι δι' αυτό έχουν και επιμύθια. Τώ παραμύθι αυτό έχει μεγάλην σημασίαν. Δέν ώμιλούσεν ή σταλαγματιά του νερού, άλλ' ώμιλούσεν ή μυστική φωνή της καρδιάς του Ίσμαήλ. "Ολοι οι άνθρωποι έχομεν τήν μυστικήν αυτήν φωνήν μέσα μας, και όνομάζεται συνείδησις. "Οταν κάμνωμεν καλά έργα, ή συνείδησις μας τά επιδοκιμάζει και μας ένθαρρύνει, όταν όμως πράξωμεν κακήν τινά πράξιν, τήν αποδοκιμάζει. Εύτυχεϊς είναι εκείνοι οι όποιοι έχουσι όδηγόν εις τον βίον των τήν συνείδησιν. Πάντοτε θα περιπατοῦν εις τήν όδον της άρετης, και θα κάμνουν καλά έργα τά όποια και μετά τον θάνατόν των ακόμη θα λάμπωσιν ως ο μαργαρίτης επί του στέμματος του Ίσμαήλ.

Τά παιδιά ηύχαριστήθησαν από τήν εξήγησιν ταύτην και ύπεσχέθησαν εις τον πατέρα των να όδηγώνται πάντοτε από τήν συνείδησιν των.

Θά τα μιμηθώσι και οι μικροί φίλοι της Διαπλάσεως ;—Τώ πιστεύω ! ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΕΜΠΡΟΣ

Η Μαρίκα θά ήτο κοράσιον πολύ άξιαγάπητον εάν δέν ήτο όκνηρά και όλίγον τι φλύαρος. Πάντοτε έχει έτοιμην οϊανδήποτε πρόφασιν, αληθή ή ψευδή, όλίγον τήν μέλει.

Χθές τώ πρωί ή Ελένη ή μεγαλειτέρα της αδελφή ήλθε να τήν έξυπνίση. «Σήκω, Μαρίκα μου, και εινε επτά... εινε επτά και τέταρτον.

— "Α ! είμαι κατακουρασμένη, Ελένη μου, χθές έπαιξα πολύ και μου πονοῦν τά πόδια μου, έχω πόνους παντοῦ, εις όλον μου τώ σώμα. "Αφσέ με αδελφούλα μου, να αναπαυθώ λιγάκι.

Χασμάται και ζαρώνει περισσότερον και σκεπάζεται από κεφαλής δια να μη βλέπη τον εύεργετικόν Ήλιον, ο όποιος τήν καλημερίζει δια μέσου των παραπετασμάτων.

«"Ελα τώρα, Μαρίκα, και οι πόνοι σου θα έπεράσαν. "Εσήμαναν όκτώ.

— Τώρα εύθός' αφσε να σημάνη πρώτα τώ μεγάλον ώρολόγιον.

— "Ω, ώ ! τότε λοιπόν θα περιμένης έως τώ βράδυ ή έως αύριον τώ πρωί, διότι, Μαρίκα μου, έσήμαναν όκτώ όλα τά ώρολόγια.

— "Οχι, Ελένη μου, τώ ώρολό-

γιόν μας πηγαίνει εμπρός πολύ, πολύ. — Μη λέγης ψεύματα, Μαρίκα μου, και δέν εινε καλόν.

— Μάλιστα, μάλιστα, Ελένη μου, πηγαίνει εμπρός μισήν ώραν σωστά.» Μετά πολλά ή όκνηρά Μαρίκα έγείρεται, ένδύεται, κτενίζεται.

"Επειτα γράφει κου τ σ α σ τ ρ α θ α τώ ρήμα της και εύθως φωνάζει :

«Τον καφέ μου !

— "Ακόμη δέν εινε ώρα, Μαρίκα μου. — Πώς δέν εινε ; κάθε πρωί τον πίνω εις τās όκτώ, και τώρα εινε έννέα, παρά τέταρτον.

— "Α, μπά ! τώ ώρολόγιον πηγαίνει εμπρός πολύ, πολύ, Μαρίκα μου.

— "Οχι, πηγαίνει καλά . . .

— Η μητέρα ειπε να πίνης τον καφέ σου εις τās όκτώ ακριβώς. "Ακόμη πρέπει να έχης ύπομονήν είκοσι λεπτά της ώρας.

— Είκοσι λεπτά ακόμη ! Μα θέλεις λοιπόν να με κάμης να αποθάνω της πείνας !

— "Οχι δά, Μαρίκα μου. Δέκα και είκοσι γίνονται τριάντα, και άφ' ου λέγεις ότι τώ ώρολόγιόν μας πηγαίνει μισήν ώραν εμπρός, όκτώ θα εινε μετά είκοσι λεπτά της ώρας.»

Τότε ή Μαρίκα έννόησε τώ σφάλμα της. Και τά είκοσι λεπτά της ώρας έφάγησαν εις αυτήν είκοσι εβδομάδες. Μετενόησε διότι ειπε ψεύματα και εις τώ εξής τώ πάθημά της τούτο έγινεν εις αυτήν μάθημα.

NINA

ΘΑ ΤΟ ΕΙΠΩ ΤΗΣ ΜΑΜΜΑΣ.

Και τί θα ειπης της μαμμας ; Πολλά πράγματα, όλων των ειδών, και εις πάσαν ώραν της ήμέρας και της νυκτός.

"Αλλά τουλάχιστον θα έχης τήν φρόνησιν να τη λέγης, ότι πρέπει να τη ειπης και να μη τη λέγης συνήθως, ότι θα προετίμα να μη άκούση ; Γνωρίζω μερικους οι όποιοι αιώνιως ξεκουφαίνουσι τήν μητέρα των με μυρία παράπονα και καταγγελίας.

Ο μεγάλος αδελφός έσπρωξε και έρριψε τήν μικράν αδελφήν διότι του έδειξε τήν γλώσσαν : θά το πώ της μαμμας.

Η Κλειώ δέν ειχε μελετήση κα-

νενα της μάθημα και επήρε τρία μηνών νικά : θά το πώ της μαμμας.

Μου έσχιτες τώ βιβλίον μου ; μου έσχιτες τήν κούκλα μου ; με ειπες και άπειρη λέξις, εν : Αγαπήτη μου κούκλα.»

Η μικρά υπηρέτρια, ή όποια πρώτη φοράν έβγήκε από τώ χωριό της, εις άκόμη δειλή εις όλα και άνεπιτήδεια λέγει άνοησίας, σπάξει πιάτα, δώσ μου τήν μάμμη, και, αν ειξεύρατε, λέγω, πόσον τούτο κάμνει καλόν εις αυτήν τήν καϊμένην τήν μαμμά δέν θα παρημελείτε ποτέ να επαναφέρτε εις αυτήν, με μίαν γλυκεϊν και τρυφεράν λέξιν σας, τώ θάρρος και τήν εύθυμίαν.

Συλλογισθήτε ότι δέν θα τήν έχετε πάντοτε πλησίον σας. Θά μεγαλώσετε και θα γίνη ανάγκη να τήν απόχωρισθήτε. Αι αληθείς φροντίδες και αι όλίφεις θα επέλθουσι τότε, αλλά θα είσθε μόνοι και δέν θα είμπορείτε να άκαλαχθήτε από τώ ήμισυ βάρος του φορέσιον σας λέγοντες εις τήν μαμμά τά βάσανά σας. Πώς θα καταλάβετε τότε τί ήξιζε δια σας αυτή ή μαμμά !

Εύρίσκετε άρα γε εύχαριστήσιν, μικροί μου κύριοι και κυρίαί, να γίνεσθε οι αίτιοι να επιπλήττωνται και τιμωρόνται οι άλλοι ;

Μάθετε λοιπόν ότι εγώ γνωρίζω σπία όπου οι κάμνοντες άταξίας και προδίδοντες αυτούς τιμωρόνται έξ ίσου ήως μάλιστα τιμωρόνται αυστηρότερον οι προδίδοντες ; και φρονώ ότι τώ μέτρον τούτο εινε πολύ δικαίον.

Προτιμότερον εινε να λέγετε εις τήν μαμμά τās καλās και άξιεπαίνους πράξεις των άλλων. Είπέτε της, λόγω χάριν, τούς επαίνους τούς όποίους έλαβεν ή Κλειώ από τον μουσικοδιδάσκαλον της, τήν χάριν που έκαμεν ο μεγάλος αδελφός εις τον συμμαθητήν του, τώ δώρον που σας έδωσεν ο φίλος σας, τήν χαριτολογίαν της μικράς αδελφής σας και θά ίδητε ότι τās ειδήσεις σας αυτές θά τας ύποδεχθί ή μαμμά πολύ διαφρητικά.

"Επειτα εξομολογηθήτε όλίγον, ή μάλλον πολύ, εις τήν μαμμά τās άταξίας σας, περι των όποιων συνήθως δέν όμιλείτε με ειλικρίνειαν. Δέν ειξεύρετε ότι δια της σιωπής σας όταν είσθε ένοχοι είμπορείτε πολλάκις να βλάψετε ένα άθωον και ότι πάντοτε βλάπτετε τον έαυτόν σας, διότι υπάρχουν περιστάσεις όπου ή σιωπή ίσοδυναμεί προς τώ ψέδος ; Και ακόμη, δέν ειξεύρετε ότι ποτε δέν άνακουφίσει τώσον τον ένοχον όσον μία λέξις μετανοίας λεγομένη εις τώ αυτί της μαμμας ;

Εις αυτήν πρέπει να εμπιστευέσθε, ότι αισθάνεται ή καρδιά σας, εις αυτήν, ότι ο νοῦς σας σκέπτεται. Η μαμμά δέν θέλει να έχουσι τά τέκνα της σκυθρωπόν τώ μέτωπον, ούτε μελαγχολικόν τώ ύφος και συνεσταλμένον. "Οταν τη άποκρίνονται ότι δέν έχουσι τι π ο τ ε, δέν μένει εύχαριστημένη, διότι βλέπει ότι κάτι έχουσι, αυτό τώ κατι πρέπει να τώ ειπητε εις τήν μαμμά και αυτό τώ κατι ή μαμμά θά το καταλάβη καλλίτερον από κάθε άλλον.

Και όταν σας έρχεται ή επιθυμία να τή ειπητε ότι πολύ πολύ τήν αγαπάτε, μη διατάχετε. Ένιοτε εκ των πολλών

φροντίδων και των τώσων της άσχολιών κουράζεται, αποθάρρύνεται. "Αν ειξεύρατε πόσον εις αυτές τās στιγμάς μία ώπευτική λέξις, εν : Αγαπήτη μου κούκλα.»

Εύρίσκετε άρα γε εύχαριστήσιν, μικροί μου κύριοι και κυρίαί, να γίνεσθε οι αίτιοι να επιπλήττωνται και τιμωρόνται οι άλλοι ;

Μάθετε λοιπόν ότι εγώ γνωρίζω σπία όπου οι κάμνοντες άταξίας και προδίδοντες αυτούς τιμωρόνται έξ ίσου ήως μάλιστα τιμωρόνται αυστηρότερον οι προδίδοντες ; και φρονώ ότι τώ μέτρον τούτο εινε πολύ δικαίον.

Προτιμότερον εινε να λέγετε εις τήν μαμμά τās καλās και άξιεπαίνους πράξεις των άλλων. Είπέτε της, λόγω χάριν, τούς επαίνους τούς όποίους έλαβεν ή Κλειώ από τον μουσικοδιδάσκαλον της, τήν χάριν που έκαμεν ο μεγάλος αδελφός εις τον συμμαθητήν του, τώ δώρον που σας έδωσεν ο φίλος σας, τήν χαριτολογίαν της μικράς αδελφής σας και θά ίδητε ότι τās ειδήσεις σας αυτές θά τας ύποδεχθί ή μαμμά πολύ διαφρητικά.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΩΡΩΝ

Δ Υ Ο Μ Υ Θ Ο Ι

ΚΟΥΡΑΛΟΣ

Κορυθαλός δεινοπαθής εις τήν παγίδα συλληφθείς 'Ανέκραζεν εν θρήνῳ : «Ουαί μοι τῷ δυστήνῳ Δέν εκλεψα χρυσίον Ουδ' άλλο τῶν τιμῶν. Εἰς κόκκος σίτου μόνος Μ' ἐφόνευσεν ἀπόνως.»

Πολλάκις κέρδη εὐτελεῖ Παρέχουσι κακόν πολύ.

ΧΕΛΩΝΗ ΚΑΙ ΣΑΥΡΑ

Η χελώνη βραδυτάτη Κατά γῆς ἐπεριπάτει. Σαύρα δὲ αὐτὴν ἰδοῦσα Ταῦτα εἶπε προσελθοῦσα : «Σὲ λυποῦμαι κοπιᾶζεις. Κατὰ πάντα σου τὸν βίον Ἀδιάσπαστον φροτῖον Τὴν οἰκίαν σου βαστάζεις.» Ταῦτ' ἀκούσασα ἡ ἄλλη Πρὸς τὴν σαύραν ἀντελάλει : «Ἄν τὸν οἶκόν μου βαστάζω Εὐχαριστῶς κοπιᾶζω. Ἐξ αὐτοῦ καλὸν προκύπτει. Μὲ φυλάττει. μὲ καλύπτει.»

Ο νομίμων πρᾶττει χαίρων Ἔργον, ὠφελείας φέρον.

Ἐκ τῶν τοῦ ΑΔ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

Ο ΒΙΟΣ ΜΙΑΣ ΓΡΑΙΑΣ ΓΑΤΑΣ

[Συνέχεια: Ὡς σελ. 156]

Η Μαρούλα δέν έλαβε υπό σπουδαίαν έποψιν τώ πρώτον μου δάγμαμα και με ήγάπα όσον ήμπορούσε : αλλά τούτο δέν τήν έμπόδιζε να με μεταχειρίζεται συχνά με σκληρότητα. Πόσας φορές με έρριψεν από τώ παράθυρον του μαγειρείου κάτω εις τήν αύλήν ! Εύτυχώς έπιπτα με τά πόδια και επάνω εις τήν κόπρον των ήπων και δέν επάθαινα συνήθως τίποτε.

Εις τήν αύλήν υπήρχεν εν μικρόν δωμάτιον έντελώς χωριστόν από τήν οϊκίαν, του όποίου ή θύρα εκλείετο καλά και εις τώ όποιον ή Μαρούλα δέν με άφινε ποτέ να εισέλθω εφωτίετο από εν μικρόν παράθυρον πλησίον της ποτίστρας, τώ όποιον σπανίως ήνοιγετο. Εκεί μέσα ή Μαρούλα εφύλαττε τώ γάλα άμα ήμελγε τήν άγελάδα και εκεί κατασκεύαζε τά διάφορα γαλακτερά.

Μίαν ήμέραν έρριψε τώ γάλα μέσα εις τόν λέβητα δια να κάμη καϊμάκι : τώ επήρη τώ μάτι μου και από αυτήν τήν στιγμήν ή μόνη μου σκέψις ήτο πώς να κατορθώσω να φάγω τώ καϊμάκι ! όχι μόνον από επιθυμίαν να τώ γευθώ αλλά και δια να τήν εκδικηθώ. Δια να εισέλθω όμως επρεπε να σπάσω τώ υάλιον του παραθύρου, και ματαίως έβασάνιζα πολλήν ώραν τόν νοῦν μου να εύρω τόν τρόπον, ότε εξαφνα είδα να έρχονται εις τήν ποτίστραν τά άλογα δια να ποτίσθουσι. "Ως άστραπή τότε έλαμψεν εις τόν νοῦν μου μία φαινή ιδέα.

Εις τήν ποτίστραν, ή όποια, καθώς σου είπα, ήτο κοντά εις τώ παράθυρον, επλησίασε μία ωραία φοράδα και ήρχισε να πίνη. Με εν κήδημα εύρέθηκα επάνω εις τήν ράχιν της : αυτή έτρέμαζε, έστράφη αιφνιδίως και με τώ κεφάλι της εκτύπησε τώ παράθυρον τού όποιου εν εν τών υάλιων έγινε θρύμματα. Αφού είδα ότι τώ σχεδίον μου επέτυχε, έφυγα ως άστραπή. "Οταν δέ μετ' όλίγον ήρ-

χισε να νυκτώνη, έχώθηκα εις τώ δωμάτιον από τώ άνοιγιά τώ όποιον με τώσην εύριξαν κατωρθώσα να επιτύχω. "Αλλά, ώ της άπελπισίας ! μετ' όλας μου τās προσπάθειας, αδύνατον να έγίσω με τήν γλώσσάν μου τώ καϊμάκι, ο λέβης ήτο πολύ βαθύς και δέν εφθανα όσον και αν έσκυπτα.

Μου ήρχετο να σκάσω από τήν λυπήν μου εν τούτοις δέν απεθάρρυνθη ήψλωσα τώ πόδι μου εις τώ βάθος και τώ απέσπυρα πάλιν άλλειμένον με κίτρινον κίτρινον και όρεκτικώτατον καϊμάκι, τώ όποιον κατεβρόχθισα με άπληστίαν.

Αφού επανέλαβα πολλές φορές τώ ίδιον, δέν έμεινε πλέον εις τόν λέβητα παρά μόνον γάλα, τώ όποιον ήτο πολύ ρευστόν, και δέν ήτο εύκολον να τώ πτω κατά τόν ίδιον τρόπον.

"Αλλ' εις όλην αυτήν τήν σκληρήν παρειαίκετο εις μάρτυς : ο μεγάλος λαγωνικός σκύλος του αφέντου μου, ο Έκτωρ, τόν όποιον ποτέ μου δέν είμπορούσα να υποφέρω. Είχε παρακολουθήση τās κινήσεις μου και κάτι ειχε υποπευθή, φαίνεται, διότι παρεφύλαττε από πολλήν ώραν έξωθεν του δωματίου.

— Στακτερούλα μου, παιδί μου, μοι ειπε με ειρωνείαν, σεϊς ή γάτες αυτό μόνον είσθε άξιαι να κάμνετε : να αποδίδετε κακόν αντί καλοῦ ! "Εκλεψες τώ καϊμάκι της καϊμένης της Μαρούλας ή όποια σε τρέφει κάθε μέρα, και . . .

Δέν τον άφηκα να άποτελειώση τήν φράσιν του : έχώθηκα εις τώ πρόσωπόν του εξηγγιωμένη.

— "Α ! τέτοια είσαι λοιπόν, ειπεν ο Έκτωρ, συλλαμβάνων με από τόν λαιμόν : είδες εκεί ! ένα γατάκι να θέλη να τα βάλη με ένα σκύλαρο σαν έμένα ! Μήπως σ' επείραξα εγώ καθόλου, βρέ καληόγατα ; Και αφού μου έδωσε μίαν ακόμη δαγκαματιά, με ήρπασε από τώ δέρμα της ράχης και με έτίναξε καταματωμένην εις τόν δρόμον.

Κατεντροπιασμένη περισσότερον από τήν αδυναμίαν μου παρά από τήν κακήν μου πράξιν, τώ έβαλα εφτά πόδια χωρίς να βλέπω γύρω μου, και δέν έσταμάτησα εμψ μετά πολλας ώρας, όταν από τήν κούρασιν δέν είμπορούσα πλέον να κάμη βήμα. "Επειδή ήτο καλοκαίρι, αι νύκτες ήσαν θερμαί : έχώθηκα εις τώ κοίλωμα του κορμού ενός δένδρου και άπεκοιμήθηκα. Τώ πρωί τά γουργουρίσματα των έντέρων μ' έξύπνισαν και με έπεισαν ότι τώ καϊμάκι περισσότερον αδειάζει παρ' όσον γεμίζει τήν κοιλίαν.

— Τί θα φάγω ;— Αυτή ήτο ή πρώτη μου σκέψις : ή όποια με έβαλεν εις πολλήν άμηχανίαν. Εις τώ κτήμα όπου ήμην, άμα επεινούσα δέν είχα παρὰ να τριφθώ όλίγον εις τήν πέτρην των υπηρετών και άμέσως μου έρριπταν κάτι τι : αλλά τώρα τώ πράγμα ήτο διαφορετικόν. "Ε-

πρεπε να συλλάβω την τροφή μου με τα νύχια μου. Μικρός θόρυβος άνωθεν της κεφαλής μου δίκειος προς στιγμήν τās σκέψεις μου. Έπληθρα νομίζουσα ότι ήτο κανείς ποντικός, αλλά μετ' όλίγον είδα εις την κορυφήν του δένδρου τον πρόξενον του θορύβου.

Ήτο εις σκουριγίτης ό όποιος με παρατήρει με ειρωνικόν βλέμμα, ως να με ένέπαιξε διότι δέν είμπορούσα να τον συλλάβω.

Δέν κατεδέχθηκα να του όμιλήσω άλλως τε ή πείνα με ήνάγκαζε να ζητήσω μήπως εύρω κανέν άλλο θήραμα.

Έφθασε τό μεσημέρι και τίποτε ακόμη δέν είχα βάλη εις τό στόμα μου, όταν έξαφνα κάτω από μερικά φύλλα μία σκιά έγλύστρησε. Έτρεξα με έλαφρόν βήμα και παρεμόνευσα ή ύπομονή μου δε άντημείσθη με ένα ώραϊον μεγάλου ποντικόν, πολύ παχύν και τρυφερόν, του όποιου τό κρέας με καθύφρανε.

Δέν είμπορείς να φαντασθής πόσον με εύχαρίστησε αυτό, τό πρόγευμα καρικευμένον καθώς ήτο με την όρεξιν και με την ιδέα ότι τό έκέρδισα με τον κόπον μου. Ήουχη πλέον περι της τροφής μου εις τό μέλλον και άρκετά χορτασμένη επανέλαβα τον δρόμον μου.

Έφθασα μετ' όλίγον εις ένα κήπον όπου επήρχεν ώραιά δεξαμενή. Έκάθισα εις τό χείλος της και έκαιμα την τουαλέταν μου και κατωπρίσθην εις τα διαυγή νερά της· πολλές φορές δε έδοκίμασα, άλλ' εις μάτην, να συλλάβω με τον πόδα μου κανέν από τα πολλά χρυσόφαρα που έκόλυμπούσαν μέσα.

Άφίνω κατά μέρος την μετριόφροσύνην άμα είδα εις τό νερόν τον έαυτόν μου έμεινα καταγοητευμένη· πρώτην φοράν κατωπριζόμην. Σήμερον διά του είμαι πλέον γραία είμπορώ να σου είπω πόσον ήμην ώραιά τότε, χωρίς να εκληφθώ κομποροήμων.

Είχα τρίχωμα στακτερόν άνοιχτόν πολύ γλυκύ· ούράν μεγαλοπρεπή απολήγουσαν εις λοφίον, δύο μάτια πράσινα ζωηρότατα, μύστακα λεπτόν και μακρόν και... να είπω πνευματώδη; όχι! άς φυλάξουν οι άνθρωποι διά τον έαυτόν των αυτήν την ιδιότητα· άφοϋ μάλιστα μερικοί από αυτούς τίποτε άλλο δέν έχουν πνευματώδες εκτός από τον μύστακά των· και, διά να συμπληρώσω την εικόνα μου, είχα ακόμη δύο ατάκια μυτερά, τα όποια ύφόνοντο και εις την ελαχίστην ταραχήν. Ήμην λοιπόν γάτα πολύ σεραπετή και αξία να ζω εις καλήν οικογένειαν. Αυτής της γνώμης ήτο αναμφιδόλως και ή δεσποινίς Άνθη, ή όποια με έπληθασε σιγά σιγά, ένφ' εκαιμνα την τουαλέταν μου.

— Ωραιά Ψιψίνα, είπε, θέλεις να έλθης μαζί μου; Το καναρινάκι μου έφυγε και δέν έχω κανένα να παίζω

μαζί! Έλα λοιπόν! θα σε έχω χαϊδεμένην.

Η ιδέα να γίνω γάτα του σαλονιού μου ήρесе πολύ, και παρεδόθη χωρίς καμμίαν αντίστασιν.

Θά ήτο αδύνατον να σου άπαριθμήσω τα γλυκύσματα και τα ζουμερά ζυμαρικά τα όποια πλουσιοπαρόχως μοι έδίδοντο εις αυτό τό σπίτι. Η κλίνη μου ήτο εις τό μέσον της αιθούσης εις έν καλάθι μεταξωτόν. Το γάλα μοι προσεφέρετο εις κομψότατον κυβάσκον εκ πορσελάνης πολυτίμου (από τα πολλά ταιωάτα άγγεία που έσπασα έμαθα περίφημα να διακρίνω τās διαφόρους ποιότητας της πορσελάνης). Και όμως, πρέπει να το όμολογήσω! αντί να είμαι ευγνώμων δι' όλας αυτās τās περιποιήσεις, ένιγνόμην καθ' ήμέραν περισσότερον κακή και άπαιτητική.

Ένόμιζα ότι χρέος των ήτο να με περιποιούνται· και τώρα έννοώ πόσον δικαιον έχου να λέγουν ότι ή όκνηρία και ή καλοπέρασις, αι όποια αποχαυνώνουν τό σώμα, σκληρύνουν την καρδιαν.

Άλλά δέν ήργησα να πάθω τα επίχειρα της κακίας μου, και ίδου πώς έτιμωρήθην: Μίαν έσπέραν ή δεσποινίς Άνθη έπιπε τό τσάι της με τό γάλα, καθημένη πλησίον της θερμάστρας μεταξϋ του πατρός και της μητρός της. Το τσάι με τό γάλα ήτο πάντοτε και εις και τώρα ακόμη πού σου όμιλώ, μία από τās αδυναμίας μου. Ένθαρруνομένη από την καλωσύνην την όποιαν μοι έδείκνυον, έπωφεληθήν της στιγμής καθ' ήν ή μικρά μου κυρία άφηκε τό φλυτζάνι της εις έν τραπέζακι και έστράφη να πάρη παξιμαδάκια· έπήδησα με κίνδυνον να σπάσω όλα τα μικρά κομψοτεχνήματά που ήσαν εις τό τραπέζακι και ήρχισα να ροφώ τό τσάι. Η δεσποινίς Άνθη έμεινε κατ' άρχάς εκπληκτος. Ίδουσα δε την μητέρα της να συνοσφρουόται και προβλέπουσα ότι θα την έπιπλήξη διά την ανατροφην πού μου δίδει, με έπληρε έλαφρά έλαφρά και μου έδωκεν έν μικρόν ράπισμα. Χρέος μου ήτο, αυτήν την στιγμήν, να απομακρυνθώ, και ως γάτα έντροπαλή να περιμένω κάτω από την τράπεζαν να με συγχωρήσουν. Άλλ' όχι, προσβληθεΐσα από την άσυνήθη αυτήν τιμωρίαν, έφιλοδώρησα την ευεργετιδά μου με δύο τρεις γρουντζανιές αι όποια αίμάτωσαν τās χείράς της.

Η μαμά της μανιώδης εξ όργης εκτύπησε τον κώδωνα και διέταξε να με διώξουν άμέσως από τό σπίτι. Οι ύπηρέται, οι όποιοι πολλάκις είχαν έπιπληχθή εξ αίτίας μου, έμειναν κατενθουσιασμένοι από την διαταγήν αυτήν και με ξυλοκοπήματά με έφεραν και με έρριψαν εις μέρος πολύ μακράν διά να μη τύχη και έπιστρέψω πάλιν.

Ο Έκτωρ ειχε δικαίον που είπεν

Έμεινα λοιπόν και πάλιν χωρίς έσυλον από σφάλμα μου. Και αυτήν την φοράν δέν ήτο πλέον καλοκαίρι· έπιπτε χάλια που έρράγιζε πέτρες· οι πονηκοί ήσαν καλά κρυμμένοι εις τās φαλέας των ήμην άστεγος.

Η καρδιά μου ήτο φουσκωμένη από την λύπην και ή συνείδησίς μου με έτυπτε.

— Τώρα, έλεγα με τον νουν μου, δέν μοι μένει άλλο παρά να' αποθάνω. Τι να κάμω; τί θα γίνω; Το ψυχός ήρχισε να με άποναρκώνη όλίγον κατ' όλίγον και ένιδύνευα να παγώσω, ότε ήσθάνθη άπροσοχήτως μίαν θερμήν αναπνοήν εις τό στόμα μου· ήτο ένας σκύλος!

— Στακτερούλα! καλέ συ είσαι, Στακτερή! ανεγώνησε τό ζϋφον τό όποϊον εύθως ανεγνώρισα. Ποίος ήτο νομίζεις; ο Έκτωρ, αυτός ο ίδιος σκύλος τον όποϊον όλίγον έλειψε να τυφλώσω με τα νύχια μου όταν έφυγα από τό κτήμα. Τι κάμνεις εδϋ, δυστυχημένη γάτα; εξηκολούθησε. Κλέπτεις ακόμη καιμάκι; σπάζεις ακόμη τζάμια;

— Καλλίτερα θα κάμης, κύρ Έκτωρ, να τραβήξης τον δρόμο σου, παρά να κάθεται να με υβρίζης 'ς τη συμφορά μου. Δέν εινε καθόλου γενναϊόν αυτό που κάμνεις. Βλέπεις πολύ καλά ότι είμαι έτοιμοθάνατος!

— Έχεις άδικον, αν νομίζης ότι σε περιπαίζω επειδή είσαι δυστυχής, είπεν ο αγαθος σκύλος· ένόμιζα ότι παρεμόνευες κανένα ποντικόν και διόλου δέν έσκόπευα να σε πειράξω με τα άστειά μου. Έμπρός, σήκω, κίνησε τα πόδια σου και έλα μαζί μου. Το σπίτι που κατοικώ δέν εινε υπέρπλουτον, αλλά οι πονηκοί εινε άφθονοι εκει μέσα και έτσι καθως είσαι ευμορφη γάτα θα διασκεδάξης την Χρυσούλαν ή όποια τόσον αγαπά τα ζϋφα.

Ηθέλησα να σηκωθώ, άλλ' αδύνατον τό σώμα μου ναρκωμένον από τό ψυχός κατέπεσε πάλιν άναίσθητον, και παγωμένον. Ο Έκτωρ τότε με' έσήκωσε εις τό στόμα του από τό δέρμα του λαιμού μου, αλλά με μεγάλην προσοχήν και χωρίς να με κινή πολύ. Πόσας σκέψεις έκαιμα κατά τό διάστημα πού με ώδηγει ο γενναϊός αυτός σκύλος εις κατοικίαν. Να καλον ζϋφον, έλεγα με τον νουν μου, πού ανταποδίδει καλόν αντί κακού.

Πήπως αν ήθελε, δέν ήμπορούσε να με' άφήσει να' αποθάνω εκει από τό κρύο; Και τα δάκρυα με' έπνιγαν από την συγκίνησιν, αλλά και από τον πόνον ίσως τον όποϊον μου έπροξένουν τα δόντια του σκύλου. Η συνείδησις με έτυπτε, και από αυτήν την στιγμήν άπεφάσισα να διορθωθώ και να γίνω καλή.

Ο Έκτωρ ειχε δικαίον που είπεν

ότι δέν ήτο πλούσιον σπίτι εκει που κατοικούσε, διότι ήτο ένός δασοφύλακος με την γυναϊκά του και πέντε παιδιά. Θά σου είπω μόνον διά την Χρυσούλαν με την όποϊαν ένίγαμεν φίλοι, και επροτιμούσε να παίζη μόνον μαζί μου. Είς τό σπίτι του άγροφύλακος δέν ήτο πράγμα σύνθηος ή εύθυμία· ο πατήρ ήτο μελαγχολικου χαρακτήρος, ή μητηρ δύστροπος και τα παιδιά φωνακλάδες. Μόνη ή Χρυσούλα εφαιδρυνε τό σπίτι αυτό με τα ώραια γαλανά μάτια της. Αυτή ή μικρούλα επαξίως έφερε τό όνομα Χρυσούλα, διότι ήτο πραγματικώς χρυσόκορυσάκι.

Έμεινα σχεδόν έν έτος εις αυτό τό σπίτι τυραννουμένη από όλους, εκτός της μικράς μου φίλης, ή όποια πολλάκις έμοίρασε μαζί μου τό φαγητόν της. Έν τούτοις ο βίος μου εκει μέσα ήτο πολύ ήσυχός· ειθε να έπερνούσα ούτω την ζωήν μου όλην! άλλα δεινή συμφορά ένέσκηψε εις τον οίκον του δασοφύλακος.

Ένα πρωί που ο οικόδεσπότης ειχεν εξέλθη ένωρίς, ήκούσθησαν πυροβολισμοί. Το έσπέρας ξυλοκόποι τινές τον έφεραν αιμόφυρτον. Είχε βαρέως πληγωθϋ υπό τινος λαθροθήρα και εξέπνευσε μετ' όλίγας ώρας, συνιστών εις την γυναϊκά του να προσέχη πολύ την Χρυσούλαν των. Η σύστασις δέν ήτο άσκησις, διότι ή δυστυχής κόρη ήτο πολύ άσθενικής κράσεως.

Ο θάνατος του πατρός της έπότισε την καρδιαν της με θλίψιν και ευαισθησίαν ανωτέραν της ηλικίας της. Η λύπη και ή ασθενεία την έμάραναν έν ριπή όφθαλμού. Πόσας νύκτας έπέρασα προσπαθούσα να θερμάνω τα παγωμένα ποδάρακια της!

[Έπειτα τό τέλος]

ΣΕΡΠΕΤΗ
Διά τό πιστόν της άντιγραφής
ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΟΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουφιοκεφαλάκης περιπατεί με την όμβρέλαν του άνοιχτήν όπου υπάρχει περισσότερος ήλιος. Η μητέρα του τον έπιπλήττει λέγουσα:
— Κουφιοκεφαλάκη, διατί περιπατείς εις τον ήλιον και δέν έρχεσαι εις την σκιάν;
— Μαμά, λέγει ο Κουφιοκεφαλάκης, και διατί λοιπόν έχω την όμβρέλαν;
Έστάλη υπό του Μη μου Άπεου.

Ο Τονός προς την αδελφήν του μόλις έπιστρέψασαν από τό σχολείον:
— Νά, ή μαμά έπήγε 'ς επισκέψεις και άφηκε αυτό τό αυγό δι' εσε. Έκλεσον!...
— Νά εκλέξω; πώς να εκλέξω άφοϋ εινε μόνον έν;
— Δηλαδή θα τό φάγης, ή θα τό άφίσης να τό φάγω εγώ;
Έστάλη υπό του Ναυτιλίου του Θεοτιδούς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Α' Λύσεις στελλονται μέχρι 15 Δεκεμβριου ε.ε.

406. Λεξιγράφος.
Έπιόρημα τό πρώτον μου, πόλις τό δευτερόν μου Κ' επώνυμον γνωστόν θεού εινε τό συνολόν μου.
Έστάλη υπό του Ακουόργου του Νομοτίου.

407. Στοιχειόγραφος.
Με δέλτα είμαι ποταμός εις την μικράν Άσίαν, Νήσος με θήτα και με ρω 'ς Ελλάδα κ' Ιταλίαν.
Έστάλη υπό Α. Α. Κοττάκη.

408. Στοιχειόγραφος.
Κάθε λέξις θα με χάση
Η αν γράψης ο αν ούσης,
Και κανείς άς μη θαμάσχη —
Μίαν νήσον θ' αποκτήσης.
Έστάλη υπό του Σαϊέπηρ.

409. Άναγραμματισμός.
Μ' έμένα πάντα ζης, ως είμαι αν μ' άφίσης.
Και κόπτιω παρευθός αν μ' αναγραμματίσης.
Έστάλη υπό Βλαδμήρου του Μονομάχου.

410. Άνιγμα δημόδες.
Κρέατινο σουβλι και σιδερένιο κρέας.
Έστάλη υπό του Άτρούτου Θελοσομάχου.

411. Ρόμβος.
Το πρώτον και τό έσχατον ο κώνος σάς δανείζει.
Το δευτερόν μου χρησίμον εινε να μας φωτίξη.
Το τρίτον, φίλε, ο πατήρ κατεχέ της Μηδίας.
Το τέταρτον μου δυστυχής ήν άρχων της Άγγλίας.
Το πέμπτον μου συχνά πυκνά συμβαίνει έν τη θαλάσση και άπ' αυτού ο Ύψιστος ειθε να σας φυλάσση.
Το έκτον ειν' άρσενικόν μίξ άντωνομίας
κι' ο ρόμβος πλέον λυταί ούτω μετ' εύκολίας
Έστάλη υπό του Τζού του Φοίβου.

412. Άσθηρ.
Ν' αντικατασταθώσιν οι άσπερίκοι διά γραμμάτων ούτως ώστε να' αναγνώσκωνται καθέτως και όριζοντίως τα όνόματα δύο νήσων, διαγωνίως δε τα όνόματα δύο σοφών.
Έστάλη υπό Ναυτιλίου του Θεοτιδούς.

413. Κλιμακωτόν.
Ν' αντικατασταθώσιν οι σταυροί διά γραμμάτων ούτως ώστε να αναγνώσκωνται εις μέν τό δεξιόν σκέλος πόλις της Ελλάδος, εις δε τό άριστερόν όρος της Ελλάδος· εις την κατωτάτην βαθμίδα όνομα όρους, εις την μεσαίαν μητηρ άρχαίου θεού, και εις την ανωτάτην μουσικόν όργανον.
Έστάλη υπό της Κάλης της Δοξομαχίης Ίδης.

414. Κρικωτόν.
Πώς Είς την θεσί των σταυρών να θεώσι λέξις τοιαύται ώστε ή προηγουμένη μεθ' εκάστης τούτων να' άπαρτίξη νέαν λέξιν, ως και εκάστη τούτων μετ' της επομένης άλλην πάλιν λέξιν. Η όρθογραφία εις τον σχηματισμόν των λέξεων παραβλέπεται.
Έστάλη υπό του Κομμάου Άριστοφάνους.

415. Παγνιον.
Νάναγνωσθή ή κάτωθι έπιγραφή:
Η Π Τ Π Δ Ε
Σ Ο Ι Ο Ε Ι
Ο Ι Ο Α Ν Ρ
Φ Ε Υ Λ Α Ω
Ι Ι Σ Ο Β Μ
Α Ο Δ Υ Ε Ε
Χ Υ Ε Σ Α Ν
Έστάλη υπό του Βλαδμήρου του Μονομάχου.

416. Άντιθέτα.
Τα άρχικά γράμματα των αντιθέτων των επομένων λέξεων αποτελούσι γνωμικόν εκ δύο λέξεων:
Πικρός, θύελλα, ήπειρος, ήσυχία, άλλότριος, όστουν, πονηρός, επί, αρχή, άμύλος, ήμερα.
Έστάλη υπό του Κολοσσού της Ρόδου.

417. Άπροσδύκτων.
Ο Ναβουχοδονόσωρ περιπατών εις τινα κήπον της Βαβυλώνας συνήνησε παιδίον κλαίον.
— Διατί κλαίς, παιδίον μου; τό ήρώτησε.
Και τό παιδίον απάντησε:
— Κλαίω διότι είσθε ο πατήρ, αλλά δέν είμαι ο υίός σας.
Τί ήτο τό παιδίον;
Έστάλη υπό του Άγριοπούλου του Άθηναί.

418. Πρόβλημα.
Τέσσαρες άνθρωποι μοιράζουσι μεταξύ των ποσόν τι χρημάτων· ο πρώτος λαμβάνει τό 1/3 του ποσού, ο δευτερός τό 1/5, ο τρίτος τό 1/6 και ο τέταρτος 48 δραχμάς όλιγοτέρου του τρίτου. Ποίον εινε τό μοιρασθέν ποσόν;
Έστάλη υπό του Άνδρείου Σαρανταίου.

419-420. Κεκρυμμένα όνόματα μεγάλων άνδρών.
1. Μη εκ γυναϊκός άλλ' εξ άνδρός συμβουλάς λάβε.
2. Πολλών ή Άθηνά πόλεων προστάτις ήτο.
Έστάλη υπό του Άρχιμείδους.

421-425. Μαγικόν γράμμακ.
Τη προσθήκη μίξ και της αυτης συλλαβής, εκ τριών γραμμάτων συγκειμένης, εις εκάστην των κάτωθι λέξεων σχηματίσων άλλας τόσας λέξεις: βότρυς, άμρός, γρύ.
Έστάλη υπό Ζαχαρία Ι. Μακρή.

424. Διπλή άκροστιχίς.
Τα άρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό ήμισυ μίξ παροιμίας, τα δε δευτερα, άλλ' αντιστρόφως άναγνωσκόμενα, τό άλλο ήμισυ.
1, Ποταμός της Ευρώπης, 2, Μεγάλη δύναμις, 3, Το όνομα άρχαίου άρπαγός, 4, Μέρος της εκκλησίας, 5, Νήσος του Αιγαίου, 6, Καλλιτέχνης, 7, Έλληνική επαρχία, 8, Θεία τροφή, 9, Ιστορικός Ρωμαίος.

425. Τριπλή άκροστιχίς.
Τα άρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τό όνομα ζώου τετραπόδου, τό δευτερά το όνομα έρπετου, τα δε πέμπτα αναγορικην άντωνομίαν.
1, Μέρος του πλοίου, 2, Μία των καταστάσεων του ύδατος, 3, Έκκλησιαστική ύλη, 4, Μονας μήκους, 5, Νήσος του Αιγαίου Πελάγους.
Έστάλη υπό της Σπυριγός.

426. Έλλιποσύμφωνον.
ιη — ειρη — εο — εισαία.
Έστάλη υπό της Χίονος του Παρισσοϋ.

427. Γρίφος.
'Αν 'Ηρα, ρίς, τό σου κών ή ήδύς γενής.
Έστάλη υπό Νικολάου Α. Βασιλάη.

ΑΥΣΕΙΣ
των πνευματικων ασκησεων της 4 Ιουλιου ε.ε.
293. Αντιγόνη (Άντι, γόνυ). — 294. Άναξίβια (ανά, ξ, θ, α). — 295. Κόδρος, κέδρος. — 296. Κοίτη, Οίτη. — 297. Το γράμμα Υ. — 298. Το κανδύλι. — 299. Θαλής.

300. Σ Ε Α Ε Α
Ε — 301. Α Ι Μ Ο Σ Ν Υ
Ρ Ν Α Ε Ο Σ Α Ρ Η Σ
ΣΙΚΙΝΟΣ Τ Υ Φ Ο Σ Ν Α
Φ Α Α Μ Ι Α Δ Ι Ο Ν
Ο Η Α Ρ Ι Σ Ρ Ι
Σ Ο Σ Σ Α
Σ Σ

— 303-305. 1, Άνα, 2, Άθηνά, 3, Έλλη. — 306-310. Η άνταλλαγή γίνεται διά του γράμματος γ, σχηματίζονται δ' αι λέξεις: γέλω, φυγή, ύγρός, τρυγών, άγρός. — 311-314. 1, Πελεκάν. 2, Πελαργός. 3, Σκολοπάξ. 4, Όρνυξ. — 315. ΑΠΟΛΑΟΝ, ΕΕΝΟΦΟΝ (1, Αίνος, 2, Πρωρα, 3, Όρφέας, 4, ΛαΟκόν, 5, ΑιΝαίος, 6, ΩδΕϊόν, 7, Νάΐος). — 316. Είς τους λεμώνας φθείρονται τα ρόδα και τα ία, Άλλ' όμως μένει άφάρτος ή άληθής φίλα. — 317. Η πατρίς υπέρ πάν έστιν ίερά.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΩΝ

19 τόμοι. — 2000 εικόνες. — Δραχμαί 19

— Πρέπει να διαβάζουν τα παιδιά το καλοκαίρι ;
 — Βεβαίωτατα ! και ποίαν εποχήν δεν πρέπει να δια-
 εάζη ο άνθρωπος ;
 — Άλλά τί έννοείτε να διαβάζουν, τὰ μαθήματά των ;
 — "Α, όχι ! δεν είπαμε αυτό· πρέπει να κάμνουν δια-
 κοπήν, και μάλιστα οι έπιμελείς και προβιθασμένοι.
 — Άλλά τότε τί πρέπει να διαβάζουν ;
 — Υπάρχουν και άλλα βιβλία, επίσης διδακτικά,
 επίσης μορφωτικά, άλλα τὰ όποια έχουν τὸ πλεονέκτημα
 να είνε εύχαριστα και διασκεδαστικά.
 — Και υπάρχουν εις τήν γλώσσάν μας τοιαύτα βιβλία ;
 — Πολλά όχι βέβαια· άλλα εγώ γνωρίζω έν τὸ όποιον
 εμπορεί να τὰ αναπληρώση όλα.
 — Και ποίον είνε αυτό ;
 — Έρωτας σαν να σ' έφέραμεν από τήν Κίνα ! Λη-
 σμονείς, αδελφέ, τήν α Διαπλάσιν τών Παίδων τὸ μονα-
 χικόν εις τήν γλώσσάν μας, περιοδικόν δια παιδιά ;
 — "Ω, καλά λές ! . . .
 — Βέβαια ! τήν α Διαπλάσιν τών Παίδων ». Και τί
 δεν περιέχουν οι τόμοι της : εικόνες πλήθος, μυθιστορή-
 ματα ήθικώτατα και τερπνότετα, διηγήματα ποικίλα,
 δραματικά, κωμωδίας, διαλόγους, μονολόγους, ποιήματα,
 μύθους, αλληγορίας, περιγραφάς, επιστημονικά κήθρα εύ-
 ληπτα και με χάριν γραμμένα, βιογραφίαι μεγάλων άν-
 δρών, παιδικά πνεύματα, παντοειδή αινίγματα, παιγνί-
 δια και άλλα χίλια δυο. Περίεργον μου φαίνεται πώς
 έως τώρα δεν τους ήγόρασες δια τὰ παιδιά σου.
 — Έχεις δικαίον, πρέπει να τους αγοράσω τους τόμους
 της « Διαπλάσεως » δια τὰ παιδιά μου και δια τὰ άνε-
 ψάκια μου.
 — Ότι πρέπει να τους αγοράσης δεν υπάρχει άμφιβο-
 λία· σου συνιστώ μόνον να μη αναβάλης ούδέ στιγμήν,
 αν θέλης να τους πάρης φθηνά. Ίδου τί λέγει ή είδο-
 ποίησις του εκδότου· διάβασέ την και σπεύσε να έπωφε-
 ληθής της εύκαιρίας :

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

παρέχεται από σήμερα εις τους γονείς τους επιθυμούντας τήν δια της αναγωγέως ήθικών και τερπνών βιβλίων μόρφωσιν τών τέκνων των.

Η Διεύθυνσις της « Διαπλάσεως τών Παίδων » σχη- ματίασα πλήρεις σειράς τών ήδη εκδοθέντων 24 τόμων της Α' περιόδου (1879—1893) του περιοδικού τούτου, προσφέρει εις τὸ καινόν τους πλεονάζοντας τόμους εις τιμήν καταπληκτικώς εύθηνήν, ήτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸ τόμον, άντι της συνήθους αὐτῶν τιμῆς τών δραχμῶν 2,50.

Οι πλεονάζοντες και πρὸς μίαν δραχμὴν έκαστος παρ- εχόμενοι είνε οι εξής 19 τόμοι : 4^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος}, 7^{ος}, 8^{ος}, 9^{ος}, 11^{ος}, 12^{ος}, 14^{ος}, 15^{ος}, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 19^{ος},

20^{ος}, 21^{ος}, 22^{ος}, 23^{ος}, 24^{ος}, πωλούμενοι και χωριστὰ έκαστος.

Οι εκ της άνω σειράς εξαίρουμένοι πέντε τόμοι είνε σχεδόν εξηγηθέντες, πωλούνται δὲ τὰ όλίγιστα εύρισκό- μενα αντίτυπα του 1^{ου}, 3^{ου} και 13^{ου} τόμου πρὸς δρ. 2,50 έκαστον, του 10^{ου} δρ. 4 και του 2^{ου} δρ. 10.

Και εκ τών 19 δὲ τόμων της δραχμῆς οι βαθμηδόν εξατλούμενοι θα υπερτιμηθῶσι πάλιν· ώστε οι θέλοντες να έπωφεληθῶσι της εύκαιρίας πρέπει να σπεύσασιν.

Έκάστος τόμος της « Διαπλάσεως τών Παίδων, κοσμεῖται δι' 100 έως 130 εικόνων είνε ανεξάρτητος τών άλλων τόμων και άποτελεῖ αὐτοετέλες βιβλίον.

Έν τοῖς τόμοις της « Διαπλάσεως » εκτός της άλλης ποικίλης εξόχως έπαγωγού, μορφωτικῆς και διδακτικῆς ύλης, έμπεριέχονται και τὰ εξής ήθικώτατα μυθιστορή- ματα, τὰ πλείστα τών όποίων ως κύρος της φιλολογικῆς αὐτῶν άξίας και της μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρου- τήν βράβευσιν αὐτῶν από της Γαλλικῆς 'Ακαδημίας :

Ο 'Ανοικτόκαρδος, έν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οι τρεις μικροὶ Σωματοφύλακες, έν τῷ 7ῳ και 8ῳ. — Ο Βράχος τῶν γλάρων, έν τῷ 9ῳ. — Ο Μικρὸς ήρως, έν τῷ 10ῳ. — Η Κόρη του Γερσθωμά, έν τῷ 11ῳ. — Ο Ίωάννης Καστέ- ρας, έν τῷ 12ῳ, 13ῳ και 14ῳ. — Το Κερβάνιον έν τῷ 13ῳ και 14ῳ. — Αἱ Διετείς διακοπαί, έν τῷ 15ῳ και 16ῳ. — Ο Πλοίαρχος, έν τῷ 17ῳ και 18ῳ. — Η Γυ- φτοπούλα, έν τῷ 19ῳ και 20ῳ. — Η 'Αδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα του κ. Ξενοπούλου, έν τῷ 20ῳ. — Οι Καλοὶ Άνθρωποι έν τῷ 21ῳ. — Ο Μικρὸς λόρδος, έν τῷ 22ῳ. — Ο Κληρονόμος του Ροδινσῶνος, έν τῷ 23ῳ και 24ῳ.

Ανάγνωσμα τοιοῦτον εις τόσον μικράν τιμήν προσφε- ρόμενον είνε τυχερὸν άπόκτημα δια τους ενδιαφερομένους ύπὲρ της μορφώσεως τών τέκνων των γονεῖς.

Οι έν ταῖς επαρχίαις δέον να προσθέτωσιν εις τήν τι- μὴν έκαστου τόμου και λεπτά 10 δια ταχυδρομικὰ τέλη. Οι δὲ έν τῷ έξωτερικῷ πέμπουσιν εις χρυσόν τὸ αντίτιμον, δεν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσά μικρότερα τών 5 φράγκων, εκ του έξωτερικῆ, είνε δεκτὰ και εις γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι άπευθύνονται, μετά του αντίτιμου, δι' επιστολῆς συστημένης κατ' εύθειαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον

εκδότην της « Διαπλάσεως τών Παίδων »

Πλατεία Όμοιοίας, αριθ. 10 της οδοῦ Δώρου

Εις Ἀθήνας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' έξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασθὴν εις τήν χάραν ἡμῶν δημοσίας· και υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον και χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικῆ δραχ. 5.— Έξωτερικῆ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκαστου μηνός
και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Ἑλλάδι λστ. 10.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Ἀθήναις
Πλατεία Όμοιοίας, αριθ. 10 της οδοῦ Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1^{ος}.— 22

Έν Ἀθήναις, τήν 16 Ἰουλίου 1894

Έτος 16^{ον}.—Αριθ. 22

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Παιδική ηλικία του Γιαννάκη.—Φυσι- κή και ήθική εικόνα αὐτοῦ.— Προ- μακτικὴ διήγησις τών πρώτων του κακοκαρμιῶν.— Η καταγῆς εκ- σπῆ επί της βίχης του Γιαννάκη.— Η φυγή του.— Πρώται συν- πεται της άξιοποίησης αὐτῆς λειπο- ταξίας.

Ο Γιαννάκης ανήκεν εις οι- κογένειαν έντιμων άστών. Είχεν άδελφάς, δυστυχῶς δι' αὐτάς· αλλά δεν είχεν άδελφούς, εύτυχῶς δι' αὐτούς.

Ο Γιαννάκης ήτο οκνηρός, λαίμαρ- γος, αυθάδης, φίλις, διεστραμμένος, δειλός, ύπουλος. Δεν θα έτελειωνα ποτέ εαν ήθελα να δώσω πλήρη τὸν κατάλο- γον όλων τών ελαττωμάτων, τὰ όποια έχαρακτήριζαν τὸν Γιαννάκη, τήν μνη- μην του όποίου θα διαφυλάξη ή ιστορία

μεταξύ τών διαβοήτων παιδιών. "Οχι ότι κατά βάθος είχε κακήν καρδίαν, ούτε ότι, άφ' οῦ ήθελε κάμει τὸ κακόν, δεν ήτο ικανός να γαναγωγήσει, ότι κακὰ έκαμε, προπάντων όταν ήτο έρράβδιζαν, δια να του εξηγήσουσιν καλλίτερα τὸ πρῶγμα· άλλ' αν θα εδιορθόνητο ποτέ, θα εδιορθόνητο με τὸν καιρὸν και με τὰ παθήματα.

Θά ιδώμεν όποια υπήρξαν αἱ δοκιμασίαι τὰς όποιās υπέ- στη ο Γιαννάκης κατὰ τὸ διάστημα τών μακρῶν αὐτοῦ περι-

πλανήσεων. Αὐτός είνε ο σκοπὸς της παρούσης ιστορίας, τήν όποίαν διηρέσαμεν εις κεφάλαια, διότι οὕτω μας ήρσεν.

Τὸ έξωτερικόν του Γιαννάκη προέδιδε τήν ανωμαλίαν του χαρακτήρος του. Τὸ σῆμα αὐτὴν τήν φοράν δεν έψεύδε- το. Η μακρὰ κόμη του εύρίσκετο πάντοτε έν άταξία, κατε- σπαρμένη με κάρφη άχύρου· αἱ χεῖρές του έφόρουσαν χειρό- κτια από αλλεπάλληλα στρώματα λάσπης, τὸ αρχαιότερον τών όποίων είχε δυσδιάκριτον πλέον ήλικίαν· τὸ πρόσωπόν του καταμελανωμένο, τὰ μάτια του συνήθως γουρλωμένα· εκ- τάκτως σπάνιον πρῶγμα ήτο να σκουπίση τήν μύτην του. Ως πρὸς τὰ ένδύματά του, μόλις ο ήρως μάς τα έφορούσε τήν μίαν ήμέραν, και τήν άλλην άμέσως θα ήσαν λερωμένα, σχι- σμένα, κακοφορεμένα· ή γιακέτα του ήτο χήρα από κομδία· μόλις εκρατεῖτο τὸ πανταλόνι του, έλλείψει αναρτήρων, τών όποίων είχεν άφαιρέση τὸ ελάστικον, δια να εκσφενδονίξη λι- θάρια και κουκούτσια· ήτο δὲ συνήθως λασπωμένος κατὰ τὰ γόνατα. Τέλος ή κάλτσες του ήσαν πάντοτε πεσμένες ως τὰς πτέρνας και ποτέ δεν έφόρει τὰ ύποδημάτά του παρά ως παν- τοϋφλες. Άλλ' ό,τι, υπὲρ πάν άλλο, καθίστα τὸν Γιαννάκη παιδίον έντελῶς ανυπόφορον, ήτο ή πρὸς τοὺς άλλους δλους πονηρὰ διαγωγή του. Ο Γιαννάκης εφαινετο ως να μη εί- χεν άλλην εύχαρίστησιν, παρά πὸς να δυσαρεστή τοὺς άλλους. Εἰς τὰς πρὸ αὐτοῦ εφευρεθείσας μεθόδους, προσέθετε και άλλας ιδικάς του, αἱ όποιας άπεδείκνυον νοῦν πολὺ εφευρε- τικόν δια τὸ κακόν. Οὕτως εις τὸ σχολεῖον εκτύπα τοὺς μι- κροτέρους, δια να του πληρόνουν φόρους μήλων, άχλαδιών, κερασιών και άκόμη τεμαχίων άρτου, όταν τὸ μερίδιόν του δεν τῷ εφαινετο άρκετόν. Τὸ όλιγώτερον ήτο—και αὐτὸ εγίνετο κατὰ κανόνα, — καθὼς έτρελαινετο δια τήν κόραν, ναρπάξη τήν ιδιχὴν των και να τα κάμνη τὰ δυστυχισμένα, να τρώγουν μόνον ψίχαν !

Τὰ εξεβίαζε να του κάμνουν τὰ θεμάτά του και τὰς μετα- φράσεις, όθεν ήτο πολὺ άμαθής, αναλόγως της ήλικίας του.

Έκτός τούτων, έβαζε κόνην από ξύλον εις τήν ταμβακοθή- κην του καθηγητοῦ· έδενεν ένα σκυλί εις τὸ σχολεῖον του κώ- δωνος· τήν νύκτα έδενε σπάγγους από μιᾶς κλίνης εις άλλην, καθ' όλον τὸ μήκος του ύπνωτηρίου, δια να σκοντάπη ο παι- δονόμος· και δια τὰ τόσα κατορθώματα έτιμωροῦντο οι συμ- μαθηταί του, χωρίς να τον μέλη εκείνον διόλου· αὐτὸ συνέβαινε πάντοτε· διότι ή ύποχρησία του τὸν έπροφύλαττεν έναντίον πά- σης ύπονοίας.

Τοῦ ήρσεν άκόμη να ψιθυρίζη άλλ' άντ' άλλων εις τοὺς συμμαθητάς του, έρωτωμένους υπό του καθηγητοῦ, να τους κάμνη να τα χάνουν με κανένα κρότον, με καμμίαν χειρονο- μίαν ή μορφασμὸν τήν ώραν που άπεστήθιζαν.